

Six Things Before Creation

On the Purpose of Creation

R. Mois Navon

Beit HaKenneset HaSefaradi BeRimon – Bereishit 5781

בראשית פרשת בראשית פרק א פסוק א
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ :

The Torah starts off with the beginning of creation. Seems like a reasonable place to start. But really this begs the question: Why? Why did God create the world? Or more to the point: Why are we here?

This is the ultimate existential question. That is, if we cannot answer this, we really have no point to our existence. Sure you can say, "let's have fun" (na'aseh haim). But at some point you will come to the realization that Kohelet did: All is vanity:

קהלת פרק א פסוק א - ד, א-ד
הַבָּל (א) דְּבַרֵי קֹהֶלֶת בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם : (ב) **הַבָּל הַבָּלִים** אָמַר קֹהֶלֶת **הַבָּל הַבָּלִים** הַכֹּל
הַבָּל : (ג) מַה יִּתְרוֹן לָאָדָם בְּכֹל עֲמָלוֹ שֶׁיַּעֲמֵל תַּחַת הַשָּׁמַשׁ :

And then we sink into depression, as Camus (1913- 1960) noted:

"Ah, mon cher, for anyone who is alone, without God and without a master, the weight of days is dreadful."

"אה, מון צ'ר, לכל מי שהוא לבד, בלי אלוהים ובלי אדון, משקל הימים הוא נורא."

Now we know that the Torah Sh'Bichtav is only complete when accompanied by the Torah She'Baal Peh, and so this existential question is addressed by the midrash. Of course, the Midrash is not written as a philosophy book, asking and answering philosophical questions. Rather, it provides philosophical material that serves as the grist for philosophical inquiry. So I believe that the following midrash stepped back in time to before creation to ask "Why?":

בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית פרשה א סימן ד
בראשית ברא אלהים, ששה דברים קדמו לבריאת העולם, יש מהן שנבראו, ויש מהן שעלו במחשבה להבראות, התורה והכסא הכבוד נבראו, תורה מנין שנאמר (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו, כסא הכבוד מנין דכתיב (תהלים צג) נכון כסאך מאז וגו', האבות וישראל ובית המקדש ושמו של משיח עלו במחשבה להבראות, האבות מנין, שנאמר (הושע ט) כענבים במדבר וגו', ישראל מנין שנא' (תהלים עד) זכור עדתך קנית קדם, בהמ"ק מנין שנאמר (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון וגו', שמו של משיח מנין שנאמר (תהלים עב) יהי שמו לעולם וגו', ...

Now, before we try to understand how this midrash helps us with our existential question, let's address a couple of technicalities that are dealt with by the commentators. One. the number 6 apparently is derived from the reading of Bereisheet as Bara Sheet – Created Six (see Etz Yosef; Imrei Yosher; Yefeh Toar):

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

נראה דדריש מלת בראשית בב' מלות, וכאילו קאמר ברא שית, והמלה תשמש לב' משמעיות, כלומר שבראשונה ברא ו' דברים אלו מהם בריאה ממש ומהם בריאה מחשביית, ולהכי מייתי להך דרשא הכא לתרוצי מלת בראשית שעמדו עליה במימרות הקודמות כנז' שם, ויהיה התירוץ שבראשית פירושו בראשונה, וכתב בראשית לרמוז לקדימת הו' דברים.

Two. The Maharzu explains that the first 2 items were “created” since they are “spiritual” or “intellectual” whereas the other 4 items are physical. So, since nothing came into physical existence until the actual creation, they are referred to as being created in “thought” before creation:

מהרז"ו, בר' רבה א:ד

התורה והכסא הכבוד נבראו, שהם דברים שכליים ורוחניים... נבראו ממש ואצלו קודם בריאת העולם... אבל האבות ובניהם ובית המקדש ושמו של המשיח, שהם דברים שיש בהם גופנית... אמר שלא נבראו ממש אלא עלו במחשבה להבראות.

That said, I would like to suggest that the first two items are indicative of the very purpose of creation whereas the last four are the aids and assurances that the ultimate purpose will be achieved.¹ Indeed, I later found support for this in Nezer HaKodesh (who seems to be paraphrasing the Yafe Toar but with significant nuances that are closer to my point):

נזר הקודש בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

הני אשתנו למעליותא שהם דברים נחשבים ותכליות עקריים לבריאת העולם, שהעולם לא נברא אלא בשבילם... ולכן יאמר בהם שקדמו במחשבה שהתכלית תחלת מחשבה, והיה מחשבתו יתברך עליהם ביחוד לברוא העולם בשבילן, כאומן בשר ודם והבונה בנין, שקודם הבנין מחשבתו על תכלית הבנין להיות הבנין נבנה בעבורו. ותורה וכסא הכבוד שהם יותר חשובים קדמו אף בפועל... [ויתר הדברים] הם עיקר גדול להצלחתינו,...

And even though there are of course many other things that are needed to aid in the fulfillment of the goal of creation – like the land of Israel – these stand out as more critical, as the Yafe Toar explains:

¹ This is, as opposed to the Maharzu who goes on in the above source to say that the very purpose (tachlit) of creation is the last four items. However, it could be that “tachlit” for him means the goal of the physical creation, not the ultimate purpose.

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

ואף על גב דאין ו' דברים אלו בלבד העוזרים אל תכלית ההצלחה, שהרי כמה דברים זולתם שהם עזר גדול אל ההצלחה, כשישבת ארץ ישראל ויסורין ורבים כהנה. י"ל דנקט הני משום דעדיפי מכולהו.

Now, to understand how these six, really 2 plus 4, items express the purpose of creation, I think it is instructive to first read from R. Sholomo Ibn Gabirol – most likely the earliest Jewish philosopher to answer our existential question directly.

For those of you who are not familiar, Ibn Gabirol is not just the name of a street in Tel Aviv, 😊. He was a Spanish Poet and Philosopher who lived a rather short life at the beginning of the 11th century, from 1021-1057 (36y). That said, he composed an important philosophical work called Makor Haim which develops philosophical notions via a conversation he holds with his student. It begins like this:

אבן גבירול, מקור חיים, א:ב

תלמיד: ובכן, מה הוא הדבר, שצריך להעסיק את מחשבת האדם בחיים אלה?
רב: מכיוון שהחלק היודע שבאדם הוא החשוב שבחלקיו, על כן מה שצריך הוא לשאוף אליו הוא הידיעה. ומה שצריך ביותר לבקש מן הידיעה הוא **שידע את עצמו** ... ביחד עם זה, צריך האדם לבקש **לדעת את התכלית**, שבשבילה נוצר האדם. וחייב האדם להתמסר כולו **לחקירה** זו, כי על ידה ישיג את **אושרו**.

Note: without investigating this existential question one cannot reach happiness, indeed, as was the conclusion of Camus.

תלמיד: וכי יש תכלית למציאות האדם?

רב: מדוע לא? ...

תלמיד: ובכן, מהי תכליתה של מציאות האדם?

This is exactly our question. He is about to answer the greatest question of all time!

רב: דבקות נפשו של האדם בעולם העליון...

Clear and simple. Deveikut. Now, this is not a revelation to anyone who has learned any Jewish thought (particularly Jewish mysticism), but note that this is the first time that such a concept has been written so clearly in black and white. Again, I am not saying that people didn't know this before the 11th century, rather, I am saying that no one ever took to writing it in such a clear and unambiguous way until here.²

תלמיד: באיזה אופן נניע לכך?

Note: So the next question is the practical question – i.e., it is very nice that we now have an answer to our existential question, but what are we supposed to do about that? How do we fulfill it?

רב: בעזרת הידיעה והפעולה, כי על ידיהן מתדבקות הנפש בעולם העליון. הידיעה מביאה לידי פעולה, והפעולה מרחקת את הנפש מהפכיה המפסידים אותה ומחזרת אותה לטבעה ועצמותה. בכלל, הידיעה והפעולה משחררות את הנפש משבי הטבע ומטהרות אותה מעכירותה ואפלתה; ואז חוזרת הנפש לעולמה העליון.

² Prof. Dov Schwartz notes that the term “deveik” was current among Arab theologians prior to Ibn Gabirol, known as “adab.” He notes that Ibn Gabirol (1020-1057) and Bachye Ibn Pakuda (1050–1120) were the first to introduce the term in Jewish writings (personal conversation).

In sum, the point of creation is to know yourself and to connect your soul to its source (deveikut). This we are to do through study (hakira) and action (peula).

So with these fundamental ideas, well known today but only thanks to medieval thinkers, we can now understand the depth of the midrash. Let us now see the ideas hidden in our midrash:

TORAH: The first thing created before creation was the Torah. The Torah is the source of the knowledge and guide to our action in this world. It is in our toiling in this book that we can not only know ourselves³ and know our path to deveikut,⁴ but, explains Rav Kook, we can connect (lidvok) to God in our very toiling in it.⁵ Torah, then, is representative of the very purpose of creation in that it is through being immersed in the Torah that we are immersed in divinity.

KISA HAKAVOD: The kisa hakavod is the (symbolic) goal toward which our soul seeks its deveikut. And indeed, this is how the Yafe Toar explains it:

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד
... כסא הכבוד ענינו לתכלית הנפש שמשם חוצבה, ושם מקום תחנונה בשובה
מעולם הזה כשהיא מיושרת ושלמה.

These are the key spiritual/ideational precedents to creation.

That said, the goal of deveikut is no simple task, not for individuals and not for the world at large. Accordingly, there are four essential things that come to aid and ensure that the goal of creation is met:

AVOT – there is a need for guides, people of stature who can be looked up to for their wisdom and their integrity.

נזר הקודש בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד
והאבות הם עיקר גדול להצלחתנו, כי בהם אנו מיוחדים ממשפחות האדמה
לשמירת התורה, ואנו קרובים להדמות אליהם כמו שאמר הכתוב [ישעיה נא, א]
הביטו אל צור חוצבתם,

ISRAEL – just as there is a need for individual role models there is a need for a national role model. Accordingly, we are to be a “light unto the nations.”

³ “... by learning Torah man returns to his own self; man finds himself, ...” (R. Solovietchik, “Redemption, Prayer, Talmud Torah” (*Tradition* 17:2, p. 69).

⁴ See also R. Tzvi Sinensky ([The Purpose of Talmud Torah](#), VBM).

⁵ R. Kook (*Olat Re'iyah*, Vol. 1, p. 59) explains that “the divine command transcends mere study and understanding ... [for in our learning we] connect with the source of life, which is a far more sublime notion than the value of any study ... [and] inherit a measure of the Source of life.”

ישעיהו פרק מט

(ו) וַיֹּאמֶר נִקְל מִהֵיוֹתָּ לִי עֲבָד לְהַקִּים אֶת שְׁבִטִי יַעֲקֹב וּנְצוּרֵי יִשְׂרָאֵל לְהָשִׁיב וּנְתַתִּיךָ לְאוֹר גּוֹיִם לְהִיּוֹת יְשׁוּעָתִי עַד קֵצָה הָאָרֶץ : ס

This is, by the way, where the concept of kiddush hashem and hillul hashem come from and why these are based purely on perception – if the Jewish nation is perceived as doing right – it is a kiddush hashem – we fulfill our purpose in bringing the world to its goal of creation.

BEIT HAMIKDASH – this is the symbol of the goal in this world – the place to connect – deveikut – in the here and now. Alternatively, the Yafe Toar explains:

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

הנראה שבית המקדש הוא תכלית חשוב לעזר ההצלחה, כי משם תורה ומצוה יוצא לעולם ...

THE NAME OF THE MASHIACH – The Mashiach is, of course, the individual who will insure that the goal of creation will be achieved. So what is the reference to “the name” of the Mashiach? The Mararzu says that of course the “name of Mashiach” is a reference to “the Mashiach himself.” The Anaf Yosef brings an idea that the name refers to “the soul of the Mashiach.” The Imrei Yosher explains that the “name” here refers to the great name – i.e., fame and praise – that the Mashiach will have in the world after redeeming Israel, and as a consequence, the whole world.

אמרי יושר, בר' רבה א: ד

... התכלית המקווה הוא שמו של המשיח, והשם והתהילה שיהיה לו בגאולת ישראל שזהו תכלית האחרון ...

Ultimately, the notion of the Mashiach being created before creation is to establish that there will be a time when the whole world will know God and His purpose – as the Yafe Toar explains:

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

וענין המשיח הוא ללמד דעת את העם שבזמן ההוא תמלא הארץ דעה את ה' ...

ישעיהו פרק יא (ט) לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את יקוק במים לים מכסים : פ

חבקוק פרק ב (יד) כי תמלא הארץ לדעת את כבוד יקוק במים יכסו על ים : ס

Ken Yehi Ratzon.

EXTRA

נזר הקודש בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

וטעם התורה מבואר שהעולם נברא לתכלית שמירת התורה כדכתיב [ירמיה לג, כה] אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, וכוונת הכתוב הוא לתכלית הנפש שמשם חוצבה ושם מקום תחנותה בשובה מעולם הזה כשהיא מיושרת בקיום התורה והמצות. **והאבות** הם עיקר גדול **להצלחתינו**, כי בהם אנו מיוחדים ממשפחות האדמה לשמירת התורה, ואנו קרובים **להדמות אליהם** כמו שאמר הכתוב [ישעיה נא, א] הביטו אל צור חוצבתם, וכן **בית המקדש** הוא תכלית חשוב לעזר **ההצלחה** כי משם תורה ומצות יוצא לעולם, כמו שאמר הכתוב [שם ב, ג] כי מציון תצא תורה וגו'. וענין המשיח ללמד דעת העם שאז תמלא הארץ דעה שהוא עיקר הצלחה האמיתית.

יפה תואר בראשית פרשת בראשית פרשה א סימן ד

והאמת כי זה דרך הפשט, דקדימת דברים אלו מפני שהם עזר להצלחה התכליתית לישראל, אמנם על מ"ש בית המקדש וכסא הכבוד ומשיח אינו נכון לפי הכונה. אמנם הנראה שבית המקדש הוא תכלית חשוב לעזר ההצלחה, כי משם תורה ומצוה יוצא לעולם, גם כסא הכבוד ענינו לתכלית הנפש שמשם חוצבה, ושם מקום תחנותה בשובה מעולם הזה כשהיא מיושרת ושלמה. וענין המשיח הוא ללמד דעת את העם שבזמן ההוא תמלא הארץ דעה את ה', שזה עיקר ההצלחה. וכ"כ בעל נחלת אבות [אבות פ"ה מ"ו] במשנת יי דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, שאין הקדימה ההיא קדימה **זמנית** כי אם קדימת **סיבה** שאלה היו תחלת המחשבה בבריאתו כו'. ומסכים לדרכנו בכולן רק בכסא הכבוד אף שטעה לחשוב שאין לשום אחד קדימה בזמן. ולפי דרכנו אבות נמי דנקט בדרשא דילן, פשיטא שהם עיקר גדול להצלחתנו, כי בהם אנו (מיוסדים) [מיוחדים] ממשפחות האדמה וקרובים להדמות אליהם, וכמ"ש הכתוב [ישעיה נא, א] הביטו אל צור חוצבתם גו'. ואף על גב דאין וי דברים אלו בלבד העוזרים אל תכלית ההצלחה, שהרי כמה דברים זולתם שהם עזר גדול אל ההצלחה, כשיבת ארץ ישראל ויסורין ורבים כהנה. י"ל דנקט הני משום דעדיפי מכולהו.